

TEKST MARLEY HEILBRON-STEEGHS

“China wordt nooit mijn thuis”

Kim Grondhuis (36) is een wereldvrouw en niet nieuw in deze rubriek! Vier jaar geleden vertelde ze over haar leven in Zweden en nu spreek ik haar over China. Zij en haar partner verbleven twee jaar in Shanghai.

Kim: “We namen ons voor om echt contact te maken met de Chinezen en de cultuur helemaal in ons op te zuigen. We sloegen daarom alle adviezen van ervaren expats in de wind en gingen tussen de “gewone mensen” wonen. Het viel al niet mee om daar een geschikt huis te vinden. Bij een aantal huizen moest je door andermans keuken of badkamer naar binnen. We zagen er kokende vrouwen en poepende kinderen. Het waren veelal te dure en ook wat vreemde huizen. Uiteindelijk lukte het toch een huisje te vinden. Enthousiast gingen we naar de onderburen met een reep Zweedse chocolade. De buurvrouw opende de deur, griste de chocolade uit onze handen en sloeg de deur weer keihard voor onze neus dicht.” Die buurvrouw bleek niet op zichzelf te staan. Kim: “Chinezen zijn niet erg aardig, er wordt veel geschreeuwd, geduwd en gevochten. Het past totaal niet bij mij, maar soms ontkwam ik er zelf ook niet aan. Ze lijken weinig respect voor anderen te hebben en daar kan ik niet aan wennen.”

Het integreren wilde niet zo snel lukken en daarbovenop waren Kim en haar man veel

ziek. Kim: “We kochten duur drinkwater, maar waren voortdurend ziek. Tot we ontdekten dat we bedrogen werden met gewoon regenwater. De luchtvervuiling in Shanghai is verschrikkelijk. Mijn haren kleurden oranje en we moesten buiten mondklappers dragen. We konden dan ook niet wachten tot onze vrije dagen zodat we de stad konden ontvluchten, de natuur in. Door de vervuiling was zelf koken een gedoe. Het wassen van een paprika duurde al een kwartier.” Een expat-kennis had hun al eerder geadviseerd in een omgeving met expats te gaan wonen. Toen in het huis ook nog de verwarming niet bleek te werken en de waterleiding sprong, gaven ze het op. Kim: “Voor onze eigen gezondheid zijn we toen verhuisd naar een appartementje met lucht- en waterfilters in een gebied met veel expats en westerse winkeltjes.”

Toch was het niet alleen maar kommer en kwel in Shanghai. Kim: “Ik had het naar mijn zin op mijn werk. Er werkten overwegend Chinezen en ik kreeg er, ondanks de expatbubbel, alsnog een en ander mee van het echte Chinese leven. Via WeChat zette ik een succesvolle reddingsgroep voor honden op, omdat ik hun leed niet kon aanzien. Dat gaf veel voldoening. Gaandeweg hebben we besloten niet drie, maar twee jaar te blijven.

Het feit dat mijn man geen werkvergunning kreeg én de vervuiling waren doorslaggevend.” Heimwee? Kim: “Het was een groot avontuur en we hebben veel geleerd, maar China zal nooit mijn thuis worden. Het gebrek aan schone lucht en natuur om me

heen heeft me meer dan ooit doen beseffen dat ik mij écht thuis voel in Zweden. Bovendien voelt Zweden, na in China gewoond te hebben, voor mij en mijn familie ineens heel dicht bij Nederland.”

Het vorige artikel over Kim heette “Thuis is waar mij kat is” en eindigde met het nieuws dat diezelfde kat was overleden. Aan het avontuur in China heeft Kim iets moois overgehouden: hond Bella Lu, vrij vertaald: “Bella van de straat”. ■

Naar China? Tips van Kim:

- Praat vooral met ervaringsdeskundigen én geloof ze
- Leer wat Chinees voordat je gaat
- Weet dat sociale media gecensureerd en lang niet altijd toegankelijk zijn (behalve WeChat)
- Zorg dat je partner ook een daginvulling heeft
- Bekijk de reisserie *Langs de oevers van de Yangtze* (door Ruben Terlou en Maaik Krijgsmann, terug te kijken via vpronl, red.)
- Beseef goed dat er veel (lucht)vervuiling is
- Weet dat sommige steden (vooral die dichtbij de zee) schoner zijn dan anderen

Marley Heilbron-Steeghs verhuisde in 2014 met haar man en kinderen (nu 9 en 11 jaar) naar Boston. Ze runt een online behandelpraktijk voor kinderen en werkt als psycholoog voor Affectivity.

www.affectivity.com / info@affectivity.com